

zákazu pokládati také vůli zákona, by činnost právního zástupce ve sporu nebyla pod jiným vlivem než právních úvah a předpokladu, že bude odměněna sice přiměřeně, avšak také jenom přiměřeně, a by se proto advokát nemohl sám státi úplně nebo částečně, přímo nebo nepřímo pánem rozepře, majícím na výsledku ještě další zájem, jenž by nemusil býti vždy totožným se zájmem právním, ba ani se zájmem jeho klienta. Ať tomu tak neb onak, každým způsobem prohršel se obviněný úmluvou s Josefem M-em na povinnostech svého povolání. Ani okolnost, že si nevymínil 20% z částek, jež budou, jak zákon pavi, »přisouzeny«, nýbrž z částek, které na vymáhaných pohledávkách »dojdou«, ani další úmluva, že Josef M. zaplatí obviněnému také ještě za každou z pěti pohledávek na honoráři 50 Kč a všechno manipulační a hotové vydání, nemění nic na zakázané povaze úmluvy. Podmínka pevného honoráře 50 Kč a náhrady hotových výloh činí naopak úmluvu zvláště zavržitelnou, poněvadž zmenšuje advokátovo riziko na úkor klienta způsobem, jenž činí poškození již předem pravděpodobným. Byl-li tedy obviněný napadeným nálezem uznán vinným pouze přečinem poškození cti a vážnosti stavu, nemůže se tím cítiti zkráceným, když se ve skutečnosti svým jednáním dopustil též přečinu porušení povinnosti povolání, v kterémžto směru ovšem nebylo lze napravití nález, jelikož rozsudek v tomto směru nebyl napaden. Odvolání co do viny bylo proto jako bezdůvodné zamítnuto.

Čís. 32 dis.

Podle § 19 adv. ř. přísluší advokátu zadržovací právo jen k penězům, jež pro jeho klienta dojdou, nikoliv ke stvrzence o složení peněz těch u pošty.

(Rozh. ze dne 28. května 1927, Ds I 7/27.)

Nejvyšší soud jako soud odvolací v kárných věcech advokátů a kandidátů advokacie nevyhověl v neveřejném zasedání odvolání obviněného do nálezu kárné rady advokátní komory v Praze ze dne 10. února 1927, jímž byl odvolatel uznán vinným přečinem proti cti a vážnosti stavu.

D ů v o d y:

Odvolání, směřující proti výroku o vině a trestu, není v žádném směru opodstatněno. Nelze přisvědčiti obviněnému, že neporušil čest a vážnost stavu (§ 10 adv. ř.), když peníz 2.500 Kč, jenž byl zaslán Olgou T-ovou, pozdější jeho klientkou, pro Václava P-u a o němž obviněný, obhájuje T-ovou, před soudem v přítomnosti P-ově prohlásil, že byl určen pro P-u, si krátce na to pro sebe zajistil, vyzvedl a použil na zaplacení své palmární pohledávky za T-ovou, nemaje k tomu svolení od

P-y. Marně dovolává se obviněný toho, že mu k částce té příslušelo právo zadržovací. K stvrzence o složení peněz u pošty obviněnému zajištěné zadržovací právo nepřislušelo, ježto podle § 19 adv. ř. právo to přísluší advokátu jen k penězům, jež pro jeho klienta dojdou, a co se týče 2.500 Kč, na stvrzenku vyreklamovaných, i když se připustí, že obviněnému právo zadržovací k nim příslušelo, přece zadržení částky té a její použití k účelu shora uvedenému po onom prohlášení u soudu a bez souhlasu P-ova, jakož i za ostatních okolností v napadeném nálezu uvedených nelze, než uznati za jednání, které neodpovídalo důstojnosti a cti advokátního stavu, ježto bylo způsobilým vzbuditi a také vyvolalo dojem jednání záluďného a nepoctivého a mělo v zápětí trestní oznámení a vyšetřování obviněného pro podvod. Obviněný marně se pokouší své jednání omluviti tím, že prý nikoli on, nýbrž Olga T-ová dala podnět k tomu, by vyreklamovaný peněz nebyl podle původního určení vyplacen P-ovi. K této obraně obviněného, že prý jednal v intencích a podle příkazu své klientky, dlužno uvésti, že obviněný se dříve takto nebránil a že dotyčné jeho tvrzení nemá opory v tom, co bylo zjištěno. Výpověď Olgy T-ové, které se obviněný pro své tvrzení dovolává, není dosti přesná ani spolehlivá, by jí mohlo býti uvěřeno. Obviněný neprávem tvrdí, že, jak mu též za vinu bylo přičteno, nedonutil Olgu T-ovou, by mu zaslala ověřenou plnou moc nutnou k vyzvednutí peněz vyreklamovaných pro T-ovou, jako odesílatelku. Z předložených dopisů plyne zřejmě opak toho, totiž, že T-ová teprve na stálé odpírání obviněného vydati jí stvrzenku od pošty a na jeho pohrůžku, že podá na ni o palmare žalobu, nezašle-li mu plnou moc, ověřený mocný list obviněnému zaslala. Proto nikoli neprávem klade napadený nález obviněnému též za vinu, že tak jednav, zjednal si prostředky cti a vážnosti stavu se příčícími možnost peněz vyreklamovaný dostati do své moci a použití ho ku krytí své pohledávky. Že obviněný porušil čest a vážnost stavu, není nikterak vyvráceno tím, že trestní řízení pro podvod, na oznámení P-ové proti obviněnému zavedené, bylo zastaveno, ani tím, že P. prohlásil, že nemůže obviněného z ničeho nečestného viniti, ani posléze tím, že T-ová zůstala a jest dosud jeho klientkou. Zastavením trestního řízení není nikterak řečeno, že se obviněný nedopustil nečestného a stavu nedůstojného jednání, úplně bez významu pro tuto otázku jest okolnost, že T-ová jest dále klientkou obviněného a, co se onoho prohlášení P-ova týče, příkládá mu obviněný význam, jehož nemá, jednak proto, že vydáno bylo pod tlakem žaloby pro urážku na cti obviněným na P-u podané, jednak, že mínění a názor P-ův o jednání obviněného nemůže býti rozhodujícím. Jednání, jehož se obviněný dopustil, správně kárná rada uznala za jednání proti cti a vážnosti stavu a odvolání proti tomu směřující jest bezdůvodné.

Čís. 33 dis.

Zástupce advokátní komory v kárném řízení není obžalobcem ve smyslu trestního řádu; kárná rada může odsouditi obviněného i pro jednání, ohledně něhož vzal zástupce odkazovací usnesení zpět.